

Г.Ю. Кравченко

**ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ОЦІНЮВАННЯ
РІВНЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДАГОГІВ В УМОВАХ
ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ**

У статті розкрито значення педагогічного оцінювання в умовах післядипломної педагогічної освіти та особливості його впровадження.

А.Ю. Кравченко

ОСОБЕННОСТИ ВНЕДРЕНИЯ СИСТЕМЫ ОЦЕНКИ УРОВНЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ ПЕДАГОГОВ В УСЛОВИЯХ ПОСЛЕДИПЛОМНОГО ПЕДАГОГИЧЕСКОГО ОБРАЗОВАНИЯ

В статье рассматривается значение педагогического оценивания и особенности реализации в условиях последипломного педагогического образования.

A.Kravchenko

FEATURES OF THE SYSTEM EVALUATION OF PROFESSIONAL COMPETENCE OF TEACHERS IN CONDITIONS OF POSTGRADUATE EDUCATION

The importance of educational assessment and its implementation in postgraduate teachers' education has been considered in this article.

Стаття надійшла до редакції 14.02.2012

УДК 378

Йосипок О.Г.

м.Харків, Україна

ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ КОМПЕТЕНЦІЙ У МОЛОДШИХ СПЕЦІАЛІСТІВ ЕЛЕКТРОМЕХАНІЧНОГО ПРОФІЛЮ ПРИ ВИВЧЕННІ «УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ»

Постановка проблеми. Становлення України і відбудова всіх сфер її економіки, перехід суспільства до ринкових відносин, курс вищої освіти на реалізацію положень Болонської декларації зумовлюють постійне реформування освітньої галузі, однією з ланок якої є грамотність у професійній освіті. [3]

Перед вищими навчальними закладами I-II рівнів акредитації поставлено завдання підготувати спеціалістів висококваліфікованих, грамотних, з належним інтелектуальним потенціалом. До майбутніх фахівців висуваються високі вимоги, які полягають не лише в досконалих знаннях фахових дисциплін, а й у

високому рівні володіння українською мовою, вільному користуванні нею у всіх сферах і особливо у професійній та офіційно-діловій. [9]

Аналіз досліджень і публікацій. В умовах розбудови України, утвердження її на міжнародній арені постало питання піднесення статусу української мови як державної, забезпечення використання її в усіх сферах громадського й державного життя. Досконале, ґрунтовне володіння українською літературною мовою в повсякденно-діловій діяльності є обов'язком кожного фахівця. Викладання мовних дисциплін у вищих навчальних закладах не тільки підвищує мовну освіченість студентів та сприяє гуманізації освіти, але й підвищує культурний рівень майбутньої української інтелігенції [10]. Саме на вирішення цієї проблеми й спрямовано курс "Українська мова за професійним спрямуванням" (ПС), в рамках якого відбувається формування комунікативних компетентностей. Сьогодні проблема особистості як суб'єкта фахової діяльності, компетентного та здатного до саморозвитку досліджується багатьма українськими та російськими науковцями. Розвитку професійно-педагогічної компетентності присвячені праці Н.М.Бібік, Л.С.Ващенко, О.Е.Коваленко, М.І.Лазарева, О.І.Локшина, О.В.Овчарук, Л.І.Паращенко, О.І.Пометун, С.А.Ракова, О.Я.Савченко, С.Е.Трубачеві, В.А.Адольфа, Є.В.Бондаревської, В.Н.Введенського, І.А.Зимньої, І.Ф.Ісаєва, Н.В.Кузьміної, А.К.Маркової, Н.Н.Нацаренус, А.П.Тряпициної та інших. Традиційно вважається, що компетенція - це норма освітньої підготовки студента, при цьому визначається роль ключових компетенцій, загальних для всіх професій та спеціальностей, універсальних у різних ситуаціях. Компетентність, стосовно компетенції, виступає як інтегративне поняття, що характеризує людину як суб'єкт, який реалізує в практичній діяльності компетенції, якими він володіє. [1]

Метою цієї статті є розкриття складових через які можливим буде якісне формування лінгвістичних компетенцій у молодших спеціалістів електромеханічного профілю при вивченні української мови за професійним спрямуванням.

Виклад. Уміння спілкуватись мовою професії сприяє швидкому заволодінню спеціальних дисциплін, підвищує ефективність праці, допомагає орієнтуватися у професійній діяльності та в ділових контактах [9].

Формування компетентності, тобто здатності застосовувати знання та вміння в реальній життєвій ситуації, є однією з найбільш актуальних проблем сучасної освіти. Компетентнісний підхід до підготовки фахівців у ВНЗ полягає у набутті та розвитку в студентів набору ключових, загальногалузевих та предметних компетенцій, які визначають його успішну адаптацію в суспільстві [1].

Із позицій компетентнісного підходу рівень освіти визначається здатністю вирішувати проблеми різної складності на основі наявних знань та досвіду. Компетенції можна визначити як сукупність, здібностей реалізації свого потенціалу (знань, умінь, досвіду) для успішної творчої діяльності з урахуван-

ням розуміння проблеми, подання прогнозованих результатів, визначення причин, що перешкоджають діяльності, пропозиції щодо їх усунення, здійснення необхідних дій та оцінки прогнозованих результатів [1].

Болонський процес посилив в Україні ті перетворення, які стали характерними для європейського співтовариства. На зміну підходу, який забезпечував загальне уявлення про способи виконання певної діяльності та сформованість загальнопрофесійних умінь, прийшов компетентнісний підхід. До нього висуваються вимоги забезпечення сформованості професійних якостей, поведінкових актів та виконавчих дій на рівні посадових вимог можливого працевлаштування і, в той же час, на рівні вимог подальшого освітнього рівня (у разі продовження освіти). [3]

Модернізація мовної освіти в Україні, спричинена необхідністю підвищення якості освітніх послуг, актуалізує компетентнісний підхід до навчання державної мови. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти визначають два види компетенцій: *загальні* (знання про світ, національну та загальнолюдську культуру, умінь і навички, здатність до навчання, індивідуальний життєвий досвід) і *комунікативні мовні*, що складаються з трьох компонентів-лінгвістичного, соціолінгвістичного та прагматичного. Компетентнісний підхід до освіти в цілому, як зазначає І.Зимня, може зберегти культурно-історичні, етносоціальні цінності, якщо розглядати компетенції, які лежать у його основі, як складні особистісні утворення, що охоплюють і пізнавально-інтелектуальні, і емоційні, і моральні складники. Зі сказаного випливає, що компетентнісна модель навчання української мови за професійним спрямуванням на сучасному етапі розвитку набуває суспільної значущості, а тому потребує глибокого осмислення й широкого розгляду пов'язаних з нею питань.

Проблемі формування мовної особистості приділено велику увагу в дослідженнях Е.Богіна, Л.Варзацької, М.Вапіуленка, С.Карамана, В.Карасика, Ю.Караулова, Л.Мацько, Л.Паламар, М.Пентилюк, Л.Скуратівського, Е.Шелехової та ін. Особливо значущими є роботи, у яких розглядається сутність і рівнева модель мовної особистості, розвиток таких її складників, як національно-мовна свідомість, мовні здібності, мовне чуття, мовний смак, мовно-ціннісні орієнтації. Разом із тим потрібно зазначити, що компетентнісний аспект формування національно-мовної особистості недостатньо вивчений у вітчизняній лінгводидактиці. [8] Так, у ОКХ зазначається, що зміст курсу української мови за професійним спрямуванням формує комунікативну мовленнєву, мовну, соціокультурну і діяльнісну компетенції особистості студента. Однак, діяльнісні компетенції свідчать про розвиток мисленнєвих здібностей, умінь володіти методами пізнавальної і творчої діяльності - без належного рівня цих компетенцій безпідставно говорити про розвиток і загальних, і професійних компетенцій взагалі, відтак навряд чи доцільно виділяти ці компетенції як вла-

сне предметні, зрештою, цей висновок стосується й соціокультурних компетенцій. [10]

Вивчення курсу "Українська мова за професійним спрямуванням" у ВНЗ реалізує компетентісний, функціонально-діяльнісний та особистісно орієнтований підходи до навчання української мови за ПС, що відповідає сучасним суспільним запитам, запропонованого Загальноєвропейськими рекомендаціями з мовної освіти. Мета курсу - сформувати національно-мовну особистість, ознайомити студентів з нормами сучасної української мови в професійному спілкуванні, з основними вимогами до складання та оформлення професійних документів, навчити їх професійної мови, збагатити словник термінологічною, фаховою лексикою (у нашому випадку - електромеханічного профілю); підвищити загальномовний рівень майбутніх фахівців, формувати практичні навички ділового усного і писемного спілкування в колективі, розвивати комунікативні здібності. Отже, вивчення курсу «Українська мова за професійним спрямуванням» націлене на розв'язання комплексу завдань навчання, виховання й розвитку сучасної, конкурентоспроможної на ринку праці особистості. [9]

Сформулюємо визначення поняття «національно-мовна особистість». Це передусім національно свідома особистість, тобто носій національної свідомості, рідної мови, культури, людина, яка володіє сукупністю знань, уявлень з мови та вміє творчо використовувати їх у різних видах мовленнєвої діяльності. Отже, коли йдеться про формування особистості відповідно до вимог сьогоднішнього дня виникає питання, якими компетенціями вона має володіти. [4]

Глумачний словник пояснює компетенції як «добру обізнаність із чим-небудь». Вихідним для нас є трактування цього поняття з лінгвістичної точки зору: «...інтуїтивне знання про мову, яке має той, хто розмовляє рідною мовою, і яке дозволяє йому коректно висловлювати думку в словах рідною мовою і відрізняти правильні речення від неправильних». Компетентність- «властивість за значенням компетентний», тобто «який має достатні знання в якій-небудь галузі; який з чим-небудь добре обізнаний...».

І.Зимня на основі аналізу різних наукових поглядів зазначає, що підхід, який ґрунтується на компетенції, передусім підкреслює практичну, діяльнісну сторону. Тоді як підхід, що спирається на поняття «компетентність», яке включає власне особистісні якості, визначається як більш широкий, співвідносний з гуманістичними цінностями освіти. [5]

У науковій літературі багато уваги приділяється ключовим, так званим соціальним компетенціям молодого людини. Викликають інтерес питання, пов'язані з мовною компетенцією.

Якщо розглядати мовну компетенцію як узагальнене поняття інтегрованої властивості особистості, то структура цієї компетенції включає три основні (специфічно предметні) блоки: власне мовні, мовленнєві і комунікативні компетенції. Зрозуміло, що в рамках рідномовної освіти студенти набувають

ще соціокультурні та діяльнісні компетенції, які, по суті, пов'язані з особливостями не лише мовної освіти: на формування цих компетенцій спрямовуються й інші дисципліни. [5]

Теоретичною основою для групування навчально-предметних компетенцій з мови є такі положення:

- мова - знакова система;
- мова - генетичний код нації;
- мова - найважливіший засіб спілкування людей;
- мова - засіб формування та існування думки;
- мова - засіб соціалізації людини;
- мова існує в мовленні.

Усі компетенції, на які орієнтується вивчення української мови за ПС, тісно взаємопов'язані. Скажімо, соціокультурні є основою для вироблення творчих мовленнєвих умінь, зокрема текстотворчих. Адже якщо в студента немає ніяких почуттів, бідний внутрішній світ, духовний світогляд, то він не має про що говорити, у нього немає потреби займатися творчою мовленнєвою діяльністю. Діяльнісні компетенції (аналітичні, прогностувальні, синтетичні та інші) є опорою для розвитку комунікативних, мовленнєвих (загальномовленнєвих, компетенцій продуктивної мовленнєвої діяльності, компетенцій рецептивної мовленнєвої діяльності) і власне мовних. Оскільки мова - засіб формування думки, то на цьому ґрунтується зв'язок власне мовних компетенцій з діяльними тощо.

Потрібно зазначити, предметні компетенції, з одного боку, є орієнтувальною основою навчальної діяльності, бо проектуються як очікувані результати, а з іншого - продуктом процесу інтеріоризації змісту мовної освіти.

З огляду на сказане доцільно виділити три групи власне предметних компетенцій, кожна з яких має свої різновиди. Розглянемо основні різновиди, урахувавши соціальні запити і потреби передусім українського суспільства.

Власне мовні компетенції:

- знання базових мовознавчих понять, основних відомостей з різних розділів мовознавства, передбачених програмою з української мови за ПС;
  - базові лексичні, граматичні, стилістичні, орфоепічні, правописні вміння;
  - внутрішня потреба вивчати українську мову (як рідну, державну);
  - розуміння зображувально-виражальних можливостей рідної (української) мови;
  - уміння внутрішньо проникати в смисл дидактичного тексту;
  - уміння здійснювати різні види мовного розбору;
- лінгвосоціокультурні компетенції (інтеграція знань лінгвістичної і соціокультурної змістової ліній курсу української мови за ПС, серед них знання правил мовленнєвого етикету українців, виразів народної мудрості);
- досвід самостійної предметної діяльності - навчально-пізнавальної, аналітич-

ної, синтетичної та ін.

Мовленнєві компетенції:

- знання базових мовленнєвознавчих понять;
- здатність адекватно сприймати, розуміти, оцінювати і відтворювати почуте чи прочитане;
- здатність до мовленнєвої творчості;
- здатність планувати, готувати майбутнє висловлювання в різних жанрах за інтерактивними і трансактивними схемами, виступати з повідомленням;
- здатність реалізовувати задум у процесі мовленнєвої діяльності;
- здатність до асоціативної мовленнєво-мислительної діяльності;
- уміння аудіювання, читання, говоріння, письма;
- гнучке вміння використовувати засоби рідної (української) мови залежно від типу, стилю мовлення;
- навички красномовства;
- уміння редагувати власне та чуже мовлення;
- здатність до контролю, самоконтролю результатів мовленнєвої діяльності.

Комунікативні компетенції:

- уміння доцільно використовувати засоби рідної (української) мови в практиці живого спілкування;
- уміння наводити переконливі аргументи в процесі розмови;
- здатність орієнтуватися в ситуації спілкування, комунікативно виправдано добирати вербальні і невербальні засоби і способи для оформлення думок, почуттів у різних сферах спілкування;
- уміння встановлювати і підтримувати контакт із співрозмовником, змінювати стратегію, мовленнєву поведінку залежно від комунікативної ситуації;
- досвід особистої відповідальності за власну комунікативну поведінку, вимогливість до свого мовлення. [6]

Таким чином, мовну компетенцію (і електромеханічного профілю) можна розглядати, як загальне комплексне поняття, що свідчить про рівень навчальних досягнень з мови та мовленнєвого розвитку студента; у вузчому тлумаченні, як одну з її складових (різновид навчально-предметної компетенції з української мови за ПС), тобто власне мовну, пов'язану із засвоєнням лінгвістичної змістової лінії курсу української мови.

Звичайно, поділ компетенцій на групи є дещо умовним, особливо коли йдеться про мовленнєві і комунікативні компетенції. Вище розглянуті компетенції як внутрішні новоутворення мовної особистості у подальшому в навчально-пізнавальній діяльності, суспільній, мовленнєвій практиці, міжособистісно-му спілкуванні виявляються як відповідні компетентності. Прояв студентом

названих компетенцій (компетентностей) на заняттях з мови за ПС свідчить про те, що вони набули особистісної значущості і стали його індивідуальними властивостями, внутрішніми здобутками.

Реалізація компетентнісного підходу як системного характеризується зв'язком з традиційним. При цьому важливо наголосити, що ці підходи, поперше, не протилежні, а й, по-друге, не тотожні, оскільки компетентнісний підхід фіксує і встановлює підпорядкованість знань умінням, ставлячи акцент на практичному аспекті. [6]

Компетентнісний підхід до навчання мови, спрямований на розвиток базових предметних компетенцій мовної особистості студента, передбачає створення внутрішніх мотивів, що визначають готовність його до такої навчально-пізнавальної діяльності, в основі якої лежать компетентності; формування розуміння суті мовних компетентностей як мети-результату мовної освіти; вироблення суб'єктивного досвіду застосування предметних компетенцій під час мовленнєвих завдань у різних навчальних і життєвих соціально-комунікативних ситуаціях; використання рефлексії, аналізу власної навчальної діяльності і її результатів. [6]

На основі комунікативних умінь і навичок встановлюється комунікативна компетентність як здатність користуватися мовою залежно від ситуації.

На заняттях з української мови за ПС для майбутніх фахівців електро-механічного профілю використовую такі форми і методи роботи:

- оглядові та евристичні лекції, семінари-колоквиуми, самостійне вивчення навчальної літератури та виконання індивідуальних контрольних робіт, передбачених навчальним планом; роботу з довідниковими джерелами, зокрема з Інтернет-ресурсами;

- завдання на мовну вправність (різноманітні вправи (значною мірою для самостійної роботи), тести, складання конспектів, анотацій, рецензій);

- завдання дослідницько-пошукового характеру (за спецдисциплінами), спрямовані на розвиток комунікативно-мовленнєвих умінь; корекція та редагування текстів (зразки курсових та дипломних робіт);

- моделювання ситуацій; виконання проблемно-пошукових завдань;

- підготовка повідомлень, доповідей, рефератів, виступів у науковому стилі.

Студентська молодь Харкова спілкується переважно російською мовою. Використовуючи українську мову в окремих ситуаціях спілкування, мовці допускають ряд мовленнєвих огріхів та помилок. Щодо орфоепічних норм - це "акання", пом'якшення [р]: явища семантичної інтерференції спостерігаються під час використання слів у невластивому для них в українській мові значенні, що зумовлено міжмовною омонімією: наприклад, *поверховий* замість

поверхневий, лице замість особа, порівняти замість зрівняти, міроприємства замість заходи тощо.

На жаль, типовими помилками в курсових та дипломних роботах залишаються слова-кальки з російської мови: в *учбовому закладі (навчальному закладі), верстати з програмним керуванням (з програмним управлінням),* в економічній частині фраза: встановлюємо *"самі низькі ціни" (найнижчі ціни),* але "найпопулярнішою" помилкою було і залишається неправильне відмінювання українських прізвищ тощо.

Отже, в цій непростій ситуації особливої актуальності набуває вивчення курсу української мови за ПС, який включає вивчення всіх мовних норм і тому, допомагає майбутнім фахівцям не лише уникнути інтерференції, а й оволодіти навичками оптимальної мовної поведінки у професійній сфері. Адже саме професійна сфера, за даними соціолінгвістичних досліджень, є найбільш сприятливою для функціонування української мови. [8] Зокрема дані, отримані в ході вивчення мовної поведінки, засвідчують, що студенти-харків'яни українською мовою найчастіше послуговуються саме при спілкуванні на навчально-професійні теми, що зумовлено тенденціями, які почали порівняно недавно виявлятися у вищих навчальних закладах у зв'язку з переведенням викладання навчальних дисциплін українською мовою.

Таким чином, можна зі значною долею впевненості стверджувати, що курс "Українська мова за ПС" дозволяє не лише підтримати наявні україномовні тенденції в навчально-професійному спілкуванні, а й сприяє засвоєнню оптимальних способів оперування мовою як знаряддям досягнення успіху в професійній сфері.

Безперечно, найбільш доцільним для формування мовленнєвої фахової компетенції на основі науково-професійної термінології є використання текстів зі спеціальності. Невеликих за обсягом, доступних за змістом, насичених словами, стійкими словосполученнями та граматичними конструкціями, характерними для мови спеціальності. Тільки на рівні тексту виучувані професійні терміни постають як цілісна комунікативна система, придатна для використання в певних робочих ситуаціях, а не як сукупність розпорошених лексем та синтагм.

Самому викладачеві-мовнику не під силу організувати роботу над вивченням фахової термінології як системи, що слугує основою для опанування майбутньою професією, знайти інформативні тексти за фахом, із великої кількості термінів відібрати найбільш уживані у певній сфері виробництва. [4]

Висновок. Отже, перспективи виходу з цієї ситуації такі: тісна співпраця викладачів української мови за ПС із викладачами профільюючих фахових дисциплін; створення інтегрованих методичних посібників з української мови, наповнених текстами, що несуть у собі базові знання для майбутніх спеціалістів, насичених найуживанішою фаховою термінологією; створення перек-

ладних словників-мінімумів фахових термінів та професійних сполук, які б описували фахову термінологію у терміносистемі, тобто з урахуванням усіх родо-видових та логіко-понятійних зв'язків. Бажаним було б викладання і самих професійно зорієнтованих дисциплін держаною мовою, збільшення кількості україномовних підручників та галузевих перекладних та тлумачних словників. Лише зацікавивши студентів їх майбутньою спеціальністю, ми зможемо привити любов до української мови та отримати національно свідомих, мовленнєво компетентних фахівців, що зможуть досягти особистісного й професійного самовизначення та домогтися самореалізації.

Список літератури: 1. Борисов П.П. Компетентностно-деятельный подход и модернизация содержания общего образования / П. П. Борисов // Стандарты и мониторинг в образовании. - 2003. - № 1. - С. 58-61. 2. Даниленко В.11. Лингвистическое изучение герминологии и культуры речи// Актуальніе проблемI культури речи. - М. 1971. - С.28-32. 3. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання. - К.: Ленвіт, 2003 - С. VIII. 4. Зубков М.Г. Сучасна українська ділова мова. - 7-ме вид., виправлене. - Донецьк: СПД ФО Сердюк В.І., 2005.-448 с. 5. Кияк Т.Р. Лישivistические аспекты герминоведения: Учебнос пособие - К.: УМКВО. 1989.- 103 с. 6. Кучерук О. Уміння - передусім. Компетентніший підхід до формування національно-мовної особистості. // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. - 2008. - №10. - С18 -24. 7. Мацько Л. Матимемоте, що зробимо // Дивослово. - 2001. - № 9. - С. 2-3. 8. Паламар Л. Проблеми функціонування української мови у вузах у період національного відродження // Українська мова у вищих навчальних закладах України. - К.: ІСДО. 1993.-С. 3-11. 9. Програма для вищих навчальних закладів І-ІІ рівнів акредитації з дисципліни «Українська мова за професійним спрямуванням»). - К., 2002. -13 с. 10. Тоцька Н. Методика роботи викладачів вищого технічного навчального закладу над українським професійним мовленням студентів.

Bibliography (transliterated): 1. Borisov P.P. Kompetentnostno-deyatelnYiy podhod i modernizatsiya soderzhaniya obschego obrazovaniya / P. P. Borisov // Standarti i monitoring v obrazovanii. - 2003. - # 1. - S. 58-61. 2. Danilenko V.11. Lingvisticheskoe izuchenie germinologii i kulturi rechi// AktualnYie problemI kulturI rechi. - M. 1971. - S.28-32. 3. ZagalnoEvropeyskI rekomendatsIYi z movnoYi osvIti: vivchennya, vikladannya, otsInyuvannya. - K.: LenvIt, 2003 - S. VIII. 4. Zubkov M.G. Suchasna ukraYinska dllova mova. - 7-me vid., vippravlene. - Donetsk: SPD FO Serdyuk V.I., 2005.-448 s. 5. Kiyak T.R. Lishvisticheskie aspekty germinovedeniya: Uchebnos posobie - K.: UMKVO. 1989.- 103 s. 6. Kucheruk O. UmInnya - peredusIm. KompetentnIshiy pldhId do formuvannya natsIonalno-movnoYi osobistostI. // UkraYinska mova y lIteratura v serednIh shkolah, gImnazIyah, lItseyah ta koleglumah. - 2008. - #10. - S18 -24. 7. Matsko L. Matimemote, scho зробимо // Divoslovo. - 2001. - # 9. - S. 2-3. 8. Palamar L. Problemi funktsIonuvannya

ukraYinskoYi movi u vuzah u perlod natsionalnogo vIdrozhennya // UkraYinska mova u vischih navchalnih zakladah UkraYini. - K.: ISDO. 1993.-S. 3-11. 9. Programa dlya vischih navchalnih zakladiv I-II rlvnlv akreditatsiyi z distsiplini «UkraYinska mova za profesynim spryamuvannyam)». - K., 2002. -13 s. 10. Totška N. Metodika roboti vikladachiv vischogo tehnlchnogo navchalnogo zakladu nad ukraYinskim profesynim movlennyam studentiv.

О.Г. Йосипок

ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ КОМПЕТЕНЦІЙ У МОЛОДШИХ СПЕЦІАЛІСТІВ ЕЛЕКТРОМЕХАНІЧНОГО ПРОФІЛЮ ПРИ ВИВЧЕННІ «УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ»

У статті розкрито складові, через які можливим буде якісне формування мовленнєвих компетенцій у молодших спеціалістів електромеханічного профілю при вивченні української мови за професійним спрямуванням. Досконале, ґрунтовне володіння українською літературною мовою у повсякденно-діловій діяльності є обов'язком кожного фахівця.

О.Г. Йосипок

ФОРМИРОВАНИЕ РЕЧЕВЫХ КОМПЕТЕНЦИЙ У МЛАДШИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ЭЛЕКТРОМЕХАНИЧЕСКОГО ПРОФИЛЯ ПРИ ИЗУЧЕНИИ «УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА ЗА ПРОФЕССИОНАЛЬНЫМ НАПРАВЛЕНИЕМ»

В статье раскрыто составляющие, через которые возможным будет качественное формирование разговорных компетенций у младших специалистов электромеханического профиля при изучении украинского языка за профессиональным направлением. Совершенное, основательное владение украинским литературным языком в повседневно-деловой деятельности есть обязательным для каждого специалиста.

O. Yosipok

FORMING OF VOCAL JURISDICTIONS FOR THE JUNIOR SPECIALISTS OF ELECTROMECHANICS TYPE AT THE STUDY OF «UKRAINIAN AFTER PROFESSIONAL DIRECTION»

In article it is opened components through which qualitative formation colloquial компетенцій at younger experts of an electromechanical profile will be possible at studying of the Ukrainian language behind a professional direction. The perfect and well-grounded grasp of the literary Ukrainian language in every day and business usage is obligatory for any specialist.

Стаття надійшла до редакції 10.01.2012